

видѣхъ прѣди нѣколко врѣме.... Но що пытате и що искате да ся научите за него, вы, господже !

— Искамъ да ся науча що е станѣлъ и кѣдѣ ся е дѣвиѣлъ че го нѣма никакъвъ !

— Нѣма ли го ? че какъ тѣй ?

— Тамъ вече не знамъ, господине Министре.

— А че дѣ живѣеше той ?

— Живѣеше въ една гостиница на Бейоглу, но гостиницкѣтъ е днесъ и той като мене въ недоумѣние и не знае що да чини.

— Не дадохте ли извѣстіе на консулатото ? Не пытахте ли посолството за него ? Какво ще да ся каже туй ?

— Не смы извѣстили никому и не смы пытали никого, Ваше Высочество.

— Това е твърдѣ жалостно нѣщо ! но що искате вы сега отъ мене, какво да направѣхъ азъ ?

— Ваше Высочество, Вы сте най-сгодното лице, да издирите и откриете що е станѣлъ този челоуѣкъ, защото отчаяніето ми за лишението отъ него може да мя докара до твърдѣ скърбниѣ точки.

— Родъ ли ви е нѣщо ?

— И повече отъ родъ ?

— Баща ли ви е ? или ви е братъ ?

— Нѣщо повече и отъ това. Той е... най-скѣпото, най-любезното нѣщо което имамъ на този свѣтъ.

И двѣ мѣтны но бысерны сълзы ся порониха излека по прѣкрасныѣ но блѣдавы ланиты на младѣтъ женѣ.

— Обычате гледамъ твърдѣ много лорда, Господже !

— О, да быхъ го не обичала толкозъ, Ваше Высочество !

— Жалъ ми е да вы гледамъ да плачите, но трѣбъ даа потърпите. Колкото отъ можъ странѣ азъ ще изпълнѣхъ длѣжностыѣ си и дѣятелно и настойчиво.

— Колѣнопрѣклонно вы молихъ за това.